

Hjælper har viist sig virksom for at forhindre Forbrydelsens Udførelse, skøndt uden Held.

I Udkastets § 49 omtales den saakaldte psykologiske Viaarsag, det vil sige den Meddeelagtighed i en Forbrydelse, der bestaaer deri, at Noget, uden at kunne siges at have fremkaldt Forsættet om at begaae en Forbrydelse hos en Anden; dog har opmuntret eller tilskyndet til sammes Udførelse. Man har ved Paragraphens Affattelse anset det rigtigst tildeels at betjene sig af de samme Udtryk, som — i Overeensstemmelse med Frd. 4de Octbr. 1833 § 26, Frd. 15de April 1840 § 11 og Frd. 26de Marts 1841 § 9 — i den følgende § 50 bruges for at betegne de Midler, hvorved den psykologiske Hovedaarsag eller Anstifteren af en Forbrydelse kan bevæge en Anden til at begaae Forbrydelsen, nemlig Løfter og andre Forestillinger (i § 49 bruges derimod desforuden, som her mere passende, Ordet „Opmuntringer“ istedetfor „Trussler“ i § 50), for at det kan fremtræde klart, at Afstillelsen imellem §§ 49 og 50, eller mellem den psykologiske Viaarsag og Hovedaarsag, ikke beroer paa Vætskaffenheden af de brugte Indvirkningsmidler, men derpaa, om den Paagjældende kun har brugt dem til at virke til Sværksættelsen af den af en Anden selvstændig besluttede Forbrydelse, eller om han ved dem har bevæget eller bestemt en Anden til at begaae Forbrydelsen, der forsaavidt kan siges at være hans Værk. Forøvrigt turde der være Anledning til at bemærke, at om den i § 49 omhandlede underordnede psykologiske Medvirkning til en Forbrydelse vel som oftest vil fremtræde som Opmuntringer eller Tilskyndelser til Udførelsen af det forbryderiske Forsæt; efterat dette er fattet af den paagjældende anden Person, saaledes som anthydet i de i Paragraphen tilspiede Exempler —, kan den dog ogsaa vise sig under en anden Skikkelse, navnlig som psykologisk Indvirkning paa en Andens Sind, medens han gaaer svanger med Tanken om en Forbrydelse, idet den psykologiske Medstyldige ved sine Forestillinger bidrager til, at denne Tanke modnes til Forsæt eller Beslutning og derefter kommer til Udførelse. Det har i Kommissionen været under Overveielse, om man ikke burde give § 49 en saadan Tilføielse, at det klart fremtraadte, at den underordnede psycho-

logiske Meddeelagtighed omfatter ogsaa den ny omhandlede; men deels har man dog ikke anset det nødvendigt udtykkelig at fremhæve dette, deels har man næret Betænknelighed ved en saadan Tilføielse i § 49, forsaavidt derved mulig kunde foranlediges den Misforstaaelse, at § 50 ikke skulde omfatte det Tilfælde, at der hos Hovedmanden, forinden den Medstyldiges Løfter, Trussler eller andre Forestillinger fremkom, havde været forbryderiske Tanker tilstede. — At den underordnede psykologiske Meddeelagtige i § 49 i det Hele, hvad Straffen angaaer, saavel som med Hensyn til Reglerne om Straffrihed eller Strafnedsettelse i Tilfælde af den Medstyldiges Tilbagetræden, er stillet i Klasse med den foregaaende psykiske Meddeelagtige, stemmer formeentlig baade med en rigtig Opfattelse af Forholdets Natur og med den nugjældende danske og fremmede Landes Strafferet. Vel har der i Kommissionen været nogen Tvivl, om der ikke ifølge den psykologiske Meddeelagtigheds særegne Charakter som en mere negativ end positiv Medvirkning til Forbrydelsen maatte være særlig Tyde til at indrømme den, der efter at have bestyrket en Anden i Forsættet til at begaae en Forbrydelse senere tilbagekalder sin Opmuntring i den Retning, fuld Straffrihed, naar han gjør Alt, hvad der staaer til ham, for at forhindre Forbrydelsen, skøndt dette ikke lykkes ham; man har imidlertid meent, at det ogsaa med Hensyn til denne Art af Meddeelagtighed rettest maatte forblive ved Bestemmelsen i den Henseende i Udkastets § 48, væsentlig af de ovenfor ved denne Paragraph ansførte Grunde.

Hvad angaaer den saakaldte psykologiske Hovedaarsag, til en Forbrydelse, der omhandles i Udkastets §§ 50—51, turde der neppe være nogen Tvivl om Rigtigheden af den, med den nugjældende danske Strafferet saavel som med fremmede Straffelove stemmende, i § 50 udtaalte, Hovedregel af den psykologiske Hovedaarsag, skal straffes, som om han selv havde udført den Forbrydelse, der er bleven forøvet efter hans Begjæring, altsaa med den fulde for Forbrydelsen i Loven fastsatte Straf, dersom Forbrydelsen er bleven fuldbyrdet, og med en forholdsviis efter Reglen i Udkastets § 44 nedsat Straf, hvis det kun er kommet til Forsøg